

ROSSE GRUTTO (Limosa lapponica) MET KROMME SNAVEL.

Op 18 september 1965 ontdekte ik, tijdens stormachtig weer, in het noordelijke deel van de Slufter op Texel, een kleine wulpachtige waadvogel die zich vrij goed liet benaderen en mij voor een raadsel plaatste. Vorm, kleur en gedrag werden uitvoerig genoteerd, maar geheel overtuigd dat het hier om één of andere zeldzaamheid ging was ik niet, omdat de vogel opvallende gelijkenis vertoonde met vorm en kleur van de Rosse Grutto, doch i.p.v. een rechte een omlaag gebogen snavel had en in zijn gedrag ook een wulpachtige indruk maakte en zich een keer zelfs bij een vijftal Wulpen (*Numenius arquata*) aansloot. Van een gezelschap Duitse vogelaars was Fritz Packmahr zo vriendelijk met mij mee te gaan om de vogel nogmaals te bekijken, die zich gelukkig nog op hetzelfde terreintje bevond als voorheen. Packmahr kon mijn waarnemingen overdoen en bevestigen, hoewel ook bij hem twijfel bleef bestaan over de kromming van de snavel die soms regelmatig gekromd, dan weer iets geknikt leek, wat op een vergroeide beschadiging zou kunnen wijzen. Onze herhaalde waarnemingen en raadpleging van de „Vogelgids” leidden niet in de richting van een „ornithologische thrill”, doch naar de sterker wordende overtuiging hier te doen te hebben met een abnormale Rosse Grutto. Later op de middag werden bij doorbrekende en lage zon, door Jürgen Balthasar een serie telefoto's van de vogel gemaakt. Ook naar zijn idee betrof het een Rosse Grutto. Uit de hierbij afgedrukte foto blijkt duidelijk

- 1) dat het een Rosse Grutto (*Limosa lapponica*) betreft;
- 2) dat de bovensnavel ongeveer in het midden een verdikking vertoont en



Foto Jürgen Balthasar

het laatste derde deel iets omlaag gebogen is. Ook is op de foto de snavel veel rechter dan de indruk die we zelfs van dichtbij door onze kijkers kregen. Wat de oorzaak is van deze verdikking en kromming laat zich slechts raden. Men zou kunnen denken aan een vergroeide breuk.

De gevolgen voor de vogel bleken echter in het veld goed waarneembaar te zijn, hetgeen uit het volgende moge blijken. De vogel leek goed gezond, was vrij mak, liet zich tot ca. 25 m benaderen en liep en vloog normaal. Steeds verbleef hij op hetzelfde met kort gras begroeide terreintje, waar hier en daar wat hoger opgegroeide gedeelten waren. Slikterrein werd vermeden. Als hij tijdens het „drijven” (terwille van de fotograaf!) op slik terecht kwam, vloog hij altijd weer haastig terug naar het graslandje. 's Ochtends had ik reeds waargenomen dat hij zich bij enkele Wulpen had aangesloten en daarmee naar droger en hoger begroeid vlak duinterrein bij „de Krim” verhuisde. Hij viel tussen de Wulpen nauwelijks op, terwijl hij op dezelfde wijze als deze rusteloos stappend voedsel zocht met pikkende bewegingen van de snavel, soms grotere deeltjes even met de snavel „bemummelend”. Doch de Wulpen in de hogere begroeiing liet hij na ca. 10 minuten in de steek om weer terug te vliegen naar precies hetzelfde vochtige met kort gras begroeide terreintje, waar hij ook vaak rustend met de kop in de rugveren verbleef.

Nooit zagen we hem borende bewegingen maken als een Rosse Grutto, het bleef bij een wulpachtig pikken. Tijdens onze waarnemingen die totaal ca. 3 uur in beslag namen, vlogen tot tweemaal toe Rosse Grutto's over, waar onze vogel in het geheel niet op reageerde. Deze overvliegende vogels streken enkele honderden meters verder neer op het slik, waar we ze op „normale Rosse Grutto wijze” zagen voedselzoeken.

Er werd geen geluid gehoord.

We konden allen niet aan de indruk ontkomen dat deze „mismaakte” Rosse Grutto zijn levenswijze had aangepast aan de mogelijkheden van zijn gekromde snavel en daardoor een wulpachtig gedrag had aangenomen.

Laren N.H., Schoolpad 9.

H. J. Slijper.

*WAARNEMING VAN EEN STEPPENVORKSTAARTPLEVIER (Gla-reola nordmannii) NABIJ AXEL (**).*

Op 5 augustus 1965 bezocht ik met M. Helderweirt de vogelrijke spuitvelden nabij Axel, toen omstreeks 9.30 u. ons een vogel voorbij vloog, die nogal op een stern geleek. De omstandigheden voor observatie waren gunstig: afstand nagenoeg 30 m, kijkers 10 x 50 en 8 x 30 en zijdelingse belichting. De vogel vloog traag boven ons in een brede bocht, zodat zowel boven- als onderdelen goed zichtbaar waren. Volgende kenmerken werden genoteerd:

Korte ,iets naar omlaag gekromde snavel en afgeplatte, naar omlaag gehouden kop. Lange, in vergelijking met een stern, smalle en puntige vleugels; diep gevorkte staart die zwart gekleurd was. De staartinsnijding was duidelijk